

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 015091 18 Кж 9
Бања Лука, 07.12.2018. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске Посебно вијеће за организовани и најтеже облике привредног криминала, састављено од судија Обрена Бужанина, као предсједника вијећа, Даниеле Миловановић и др Вељка Икановића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против осуђеног Н.Н., због кривичног дјела организовани криминал из члана 383 а) став 2. Кривичног закона Републике Српске, у вези са кривичним дјелима тешка крађа из члана 232. став 1. тачке 1. и 3. и разбојничка крађа из члана 234. став 2. у вези са ставом 1 истог закона; недозвољена производња и промет оружја или експлозивних материја из члана 399. став 1. истог закона и др., одлучујући о жалби његовог браниоца адвоката М.М. из Б.Л., изјављеној против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 015091 17 Квл 4 од 27.09.2018. године, у сједници вијећа одржаној дана 07.12.2018. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба браниоца осуђеног Н.Н. и потврђује пресуда Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 015091 17 Квл 4 од 27.09.2018. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 015091 17 Квл 4 од 27.09.2018. године уважени су захтјеви осуђеног Н.Н. и његовог браниоца и преиначене су у одлуци о казни правоснажне пресуде: Окружног суда у Бањој Луци, Посебно одјељење за организовани и најтеже облике привредног криминала број 11 0 К 015091 15 од 22.09.2015. године, због кривичног дјела организовани криминал из члана 383а) став 2. Кривичног закона Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 49/03, са измјенама, у даљем тексту: КЗ РС), у вези са кривичним дјелима тешка крађа из члана 232. став 1. тачке 1. и 3. и разбојничка крађа из члана 234. став 2. у вези са ставом 1 истог закона, те кривичног дјела недозвољена производња и промет оружја или експлозивних материја из члана 399. став 1. КЗ РС, којом је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 4 (четири) године, а која му је умањена рјешењем о амнестији тог суда број 11 0 К 015091 18 Кв 10 од 04.09.2018. године за 1 (једну) годину и 1 (један) мјесец, тако да сада износи 2 (двје) године и 11 (једанаест) мјесеци и Основног суда у Приједору број 77 0 К 073897 16 К 2 од

24.05.2018. године, због продуженог кривичног дјела тешке крађе из члана 232. став 1. тачка 1. КЗ РС, у вези са чланом 23. и 42а) истог закона, којом је осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 10 (десет) мјесеци, у коју му је урачунато вријеме проведено у притвору у времену од 18.01.2016. до 03.03.2017. године, а која му је умањена рјешењем о амнестији истог суда број 77 0 К 073897 18 Кв 11 од 23.07.2018. године за 5 (пет) мјесеци и 15 (петнаест) дана, тако да сада износи 1 (година), 4 (четири) мјесеца и 15 (петнаест) дана. Побијаном пресудом, наведене изречене казне по тим пресудама и рјешењима, узете су као утврђене, па је осуђени Н.Н., примјеном члана 341. став 1. Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 53/12, 91/17 и 66/18, у даљем тексту: ЗКП РС), те члана 56. став 1. и 2. тачка 3. и члана 58. став 1. Кривичног законика Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број: 64/17), осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 4 (четири) године, у коју му је, на основу члана 59. став 1. Кривичног законика Републике Српске, урачунато вријеме проведено у притвору и на издржавању казне затвора по наведеним пресудама.

Против ове пресуде благовремено је изјавио жалбу бранилац осуђеног М.М., адвокат из Б.Л., због одлуке о казни, са приједлогом да се жалба уважи и осуђеном изрекне јединствена казна затвора у краћем трајању.

Одговор на жалбу није поднесен.

Разматрајући спис, побијану пресуду и жалбу, одлучено је као у изреци ове пресуде из следећих разлога:

Жалба пресуду побија због оцјене значаја олакшавајућих и отежавајућих околности и утицаја који су оне оствариле на изречену јединствену казну. С тим у вези, у жалби се истиче да нису у довољној мјери цијењене олакшавајуће околности из ранијих пресуда, те да нису цијењене и олакшавајуће околности које су настале након изрицања казни у тим пресудама, а које оправдавају став жалбе о томе да је изречена јединствена казна требала бити одмјерена у краћем трајању.

Супротно жалбеним наводима овај суд налази да су све олакшавајуће и отежавајуће околности у довољној мјери цијењене, како према значају тако и према утицају који треба да остваре на висину казне. С друге стране суд је овлашћен да у поступку неправог понављања цијени само оне околности које су утврђене у правноснажним пресудама које се преиначавају, а не и оне околности које се појаве након њихове правноснажности. Дакле, и овај суд оцјењује да је изречена јединствена казна затвора у трајању од четири године у сразмјери тежини почињених дјела, степену кривичне одговорности оптуженог и свим околностима наведеним у тим пресудама, под којима је дјела учинио, те да је та казна нужна и потребна да би се остварила сврха кажњавања прописана одредбом члана 43. Кривичног законика Републике Српске, како са аспекта генералне, тако и са аспекта специјалне превенције. Ради тога залагање жалбе браниоца за блажом јединственом казном затвора, није оправдано.

Из наведених разлога ваљало је примјеном члана 327. ЗКП РС, жалбу одбити као неосновану и првостепену пресуду потврдити.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Обрен Бужанин

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић